

[Kirsten Jacobsen]

påregnes, at der går meget spildtid, og det er helt naturligt. Men det betyder, at den tid, der er tilbage til direkte pleje i hjemmet, bliver mindre. Og undersøgelser foretaget i Viborg Kommune, der er i gang med den type omlægninger, tyder på, at næsten 40 pct. af tiden går til andet end direkte pleje; især sygdom og planlægning tager megen tid. Det er således ikke al hjemmehjælpstid, som direkte kommer den enkelte borger til gode. Og det var jo egentlig det, der var meningen.

Det har været sørgeligt at læse de avisoverskrifter, som man det sidste år er blevet præsenteret for, bl.a. følgende overskrift i Aalborg Stiftstidende:

»I morgen afgør byrådet de ældres fremtid«.

Det blev endnu mere sørgeligt, da man dagen efter læste, at nu havde byrådet i Ålborg stadfæstet nedskæringerne. Til gengæld kunne de ældre glæde sig over, at det samme byråd i det samme møde havde vedtaget at lave en bedre låneordning for biblioteksbøger særlig for ældre. Men selv om det er udmærket at sørge for, at de ældre kan låne bøger, var det vigtigere, at man havde sørget for, at de fik noget hjemmehjælp.

Det skaber angst, det skaber uro, og det betyder, at de ældre, som ikke får den nødvendige hjælp, bliver mere syge, bliver indlagt på hospitalerne.

Vi kender alle sammen sengedagsprisen på et hospital. De par hundrede kroner, man sparer i det kommunale regi ved ikke at give den nødvendige hjemmehjælp, resulterer i tusinder af kroner pr. døgn i betaling for sygehusophold, rent bortset fra at det er umenneskeligt, at folk skal indlægges på sygehuset for at blive plejet ordentligt.

Når man tænker på andre områder, så følte man det for et stykke tid siden ikke særlig rart, når man så statsministeren slå ud med begge arme og fortælle, at nu skulle man altså bygge et nyt skuespilhus sådan ved havnefronten i København og sådan til 350 mio. kr., og så den glade, smilende trafikminister, som fortalte, at nu havde han altså stadfæstet Øresundsforbindelsen. Det er uacceptabelt med den slags luksusprojekter, så længe vore gamle medborgere sidder hjemme, ikke kan komme ned og handle og ikke kan få hjælp til den mest nødtørftige rensning.

Jeg ved godt, at det er kommunernes udgifter, men til syvende og sidst er samfundets kasse én kasse, og det burde vi lære hinanden at forstå, når man tænker på, hvad regeringen har bevilget i det sidste stykke tid i Finansudvalget: 90 mio. kr. til reformvenlige lande i Østeuropa, 12,8 mio. kr. til frihedsbevægelser, 35 mio. kr. til underhold af asylansøgere osv. osv. osv. Listen kunne blive uendelig.

Det er derfor, Fremskridtspartiet i dag er medforslagsstiller til dette dagsordensforslag. Vi synes, det er på høje tid, at Folketinget griber ind. Vi er helt klar over, at det betyder, at kommunerne kommer til at foretage nogle prioriteringer. De har muligvis ikke råd til deres jubilæer, og det kan være, at de skal vente med at lave nogle veje, men det må kommunerne finde sig i. Når man ikke vil med det gode, må man med det onde.

Mimi Jakobsen (CD):

Den ældrepolitik, vi vel dog trods alt må erkende at Folketinget har lov til at lægge rammerne for, skal omfatte de 60-årige i joggingdragter, der knokler rundt og gør omgivelserne usikre. Den skal dække helt over til det gamle, hjælpeløse menneske, der ligger i en seng og ikke kan noget som helst. Det er spændvidden i det.

Vi har vel alle vores favoritslogans med hensyn til ældrepolitikken. Mit favoritslogan er, at de ældre kun har én ting tilfælles, og det er, at de er så forskellige. Det fortæller noget om spændvidden i de tilbud, der skal være, de muligheder, der skal være. Det fortæller noget om, at man skal have boliger, der strækker sig fra den 100 m² store, lækre erstatning for parcelhuset, som vi gerne skulle have lokket de 60-årige til at flytte over i, til de udmærkede ældreboliger på 68 m², til eget hjem, til beskyttede boliger og kollektivboliger, bofællesskaber og plejehjem.

Jeg er ked af at høre, at der er mange ordførere i dag, der ligesom gør den nye ældrepolitik, som voksede sig stor og stærk op igennem 1980'erne, alene til sloganet »længst muligt i eget hjem«, for det er faktisk en forenkling af den, og det er en forkert forenkling.

Sloganet i 1980'erne var ikke »længst muligt i eget hjem«, men »længst muligt i egnede hjem«. Det var netop spørgsmålet om at få skabt valgfrihed. Det var derfor, der blev byg-